

ver dem mulighed for at sende deres børn direkte fra vuggestuen videre til den børnehave, forældrene finder er det bedste og rigtigste valg for netop deres børn.

For hvad er alternativet? Ja, alternativet er altså, at nogle forældre enten må vælge at lade deres børn flytte mellem institutioner med få måneders mellemrum – er det det gode børneliv, jeg spørger bare? – eller de kan vælge at gå derhjemme i et antal måneder og passe børnene derhjemme. Det er jeg sikker på er udtryk for det gode børneliv, men jeg er ikke helt sikker på, at det er udtryk for den virkelighed, der er på arbejdsmarkedet for rigtig mange børneforældre. Det er altså en urealistisk mulighed for langt de fleste.

Den her debat viser ret tydeligt, at den ene side af Folketingssalen gerne vil de frie skoler og gerne vil forældrenes mulighed for at finde den daginstitution, der passer bedst til deres eget barn. For den anden side, ja, der er det åbenbart en eller anden form for ideologisk kamp imod børnefamilier, der ønsker at benytte frie skolars børnehaver. Hvad med forældrenes muligheder? Og hvad med de frie skolars ønsker?

For den der diskussion, som nogle åbenbart har valgt at bruge det til, om, hvornår det er godt for det enkelte barn at komme i den ene eller den anden institution, er da en ualmindelig interessant diskussion, meget interessant, fordi man sikkert kan sige noget overordnet og generelt om det, men også, fordi der ikke er nogen som helst tvivl om – og det ved alle vi, der har børn, da ganske godt – at der er ekstremt stor forskel på børn. Derfor er der også ekstremt stor forskel på børns behov og på børns modning og på, hvad de kan hvornår, hvad de kan overskue hvornår, og hvilken daginstitution de i øvrigt passer bedst i. Det er jo også derfor, at vi både har dagpleje og vuggestuer. Det er netop for at give mulighed for flere forskellige versioner af børnepasning.

Det er dybt chokerende, at man på rød stue har besluttet sig for ikke at ville de frie skoler, ikke at ville de her forældre; at man åbenlyst ønsker at lade de her familier stå fuldstændig i limbo i 14 dage, 1 måned, 2 måneder, 3 måneder. Men det gør man åbenbart.

Jeg må sige, at det måske nok er udmærket, at vi fik delt forslagene, for så fik vi da tydeliggjort en klar ideologisk skillelinje mellem den ene og den anden side i Folketinget: Dem, der vil de frie skoler, dem, der vil forældrenes behov, og dem, der bare slet ikke vil være med.

Kl. 10:46

Formanden:

Tak. Vi går videre i ordførerrækken med fru Marianne Jelved.

Kl. 10:46

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Det er virkelig betagende at høre på. Man kan undre sig over, at VKO ikke tager skridtet fuldt ud og giver forældrene fuldstændig fri valgtret til at bestemme, hvornår deres barn skal gå i børnehaven, og hvornår det ikke skal gå i børnehaven. Hvorfor skal vi stoppe ved 2 år og 6 måneder? Skulle man ikke sige, at det kan de bestemme fra barnets fødsel af, når nu forældrene ved, hvad der er bedst?

Det Radikale Venstre ønsker ikke at lovgive om, at børnene kan starte i børnehaven som 2½-årige. Vi ønsker ikke at bruge en kommunal nødløsning som accept til at ændre hele den struktur, der er på børneområdet, for det er jo det, der vil ske. I det øjeblik Folketinget lovgiver om det her, bliver det en norm, som alle kommuner kan følge fuldstændig legalt, for når man kan gøre det det ene sted, kan man også gøre det det andet sted. Det ønsker Det Radikale Venstre ikke at medvirke til.

Vi mener også, at det er en forkert måde at opstille valgmuligheden for forældrene på. Vi vil hellere have, at forældrene har en valgmulighed til at vælge, at deres barn skal gå i vuggestuen, indtil det bliver 3 år. Det er da en rimelig valgmulighed for forældrene at have. Hvorfor skal de tvinges til at vælge, om deres barn skal gå det ene eller det andet sted, når barnet er 2½ år gammelt?

I øvrigt er det heller ikke sådan, hverdagen er i kommunerne. Det lyder fra de ordførere fra V, K og O, der har været heroppe – de fleste af dem i hvert fald – som om man i kommunerne overhovedet ikke kan tænke selv, som om forvaltningen, der organiserer børnepasningen osv., ikke kan tænke selv. Så vidt jeg ved, er der ikke nogen kommuner, der har en generel løsning, der hedder, at alle børn starter i børnehaven, når de 2½ år. Det er en nødløsning, når kommunerne for at få pasningsgarantien til at gå op inden for de økonomiske rammer, de har, vælger at lade nogle børn flytte op i børnehaven.

Men det jo ikke alle børn, der flytter op, og jeg er overbevist om, at det foregår i et samarbejde med de pågældende forældre. Og hvis der er et forældrepår, der siger, at det er meget uhenigtsmæssigt, fordi barnet skal starte i en privat